Carnaval

La cara més desconeguda del Carnaval és la que té més teca. Tradicionalment es feia el dimarts, però alguns pobles l'han traslladada al Diumenge. A les comarques gironines se celebra encara a Queralbs, Vidreres, Verges, Palau-saverdera, Garriguella, Llançà, Albons i Capmany, on han trobat un document de 1763 que ja en confirma l'existència. Parlo de les sopes i dels ranxos –l'arròs a Albons– que alimenten el Carnaval. Les colles cuinen una escudella contundent enmig dels carrers o de les places que menjaran veïns i passavolants.

Sobre els orígens d'aquest costum tan peculiar s'expliquen llegendes d'origen medieval, de quan els senyors feudals decidien oferir als vassalls un àpat contundent a les envistes de la Quaresma i de les restriccions alimentàries que li són pròpies. Fins al segle XIX de sopes de pobres se'n feien arreu. Després va canviar la mentalitat. La caritat no estava ben vista. Es començava a parlar de solidaritat i, curiosament, es va començar a deixar de fer. «Si anaves a menjar-ne –m'explicava un escudeller– volia dir que eres pobre. Si l'anaves a fer, és que tenies mala consciència». Arribats en aquest atzucac tan propi de la modernitat, moltes festes es van perdre. Als pobles no tant, potser perquè en les distàncies curtes els rics no són un imaginari carregat de prejudicis, sinó uns veïns més que et trobes a la botiga o al cafè. Aquella sopa de pobres va començar a ser la sopa del poble. A Catalunya se'n fan moltes. Avui comencen, amb els seus rituals: la recollida de la llenya, el recapte dels ingredients, l'encesa del foc, el repartiment... Ara només falta que les reconeguem com el que són: una expressió més de la nostra cultura popular.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/02/25/carnaval/831362.html?utm_source=rss